

[Haunstrup Clemmensen.]

forskellig side har forsøgt at samle disse ting som brudstykker af et mønster, og man har forsøgt at rette den dybt alvorlige anklage også mod tjenstgørende officerer i værnene, at de i besættelsestiden skulle have forsøgt at komme andre officerer til livs. Jeg tror derfor, det var naturligt og rigtigt, at disse forlydender blev undersøgt, og vi har vel lov til at sige efter den redegørelse, den højtærede forsvarsminister nu har afgivet for den mest omtalte af disse sager, general Højland Christensen-sagen, at der på grundlag af de nu foreliggende oplysninger efter mit skøn ikke længere er nogen sag.

Det er mig magtpåliggende til slut at gøre yderligere en bemærkning. Alle vi, der oplevede den 5. maj 1945, vil aldrig glemme lykken over vort lands befrielse efter 5 onde og hårde besættelsesår. Det danske folks store flertal havde med længsel set frem til diktaturets nederlag, og mange danske havde aktivt og udholdende virket for at fremskynde dette nederlag. På denne baggrund er det rent ud sagt forstemmende, at besættelsestiden efterhånden først og fremmest omtales i form af en voldsom polemik mellem landsmænd, der hver især gjorde en betydelig indsats i modstandskampen. En ny generation vokser nu op, der ikke selv har oplevet besættelsens alvor og befrielsens glæde. Det er ulykkeligt, men oprigtigt talt forståeligt, hvis mange af disse unge efterhånden danner sig det indtryk, at den danske modstand mod besættelsesmagten var præget af voldsom indbyrdes mistro og jalousi og i øvrigt ledet af mænd, der stræbte hinanden efter livet. Det er på tide, at denne fortegnelse og forvanskning af billedet hører op; den danske frihedskamp har fortjent en bedre dom.

Helge Larsen: Jeg takker den højtærede justitsminister og den højtærede forsvarsminister for de redegørelser, vi har fået i dag. Af alt det materiale, der efter krigen er kommet frem om forholdene under besættelsen, fremgår det — hvad vi, der oplevede de år som voksne, jo heller ikke var uvidende om — at der var modsætninger i opfattelsen af, hvorledes Danmarks politik skulle være, og hvorledes modstandskampen skulle føres. For en yngre generation kan

dette nok mange gange synes mærkeligt, og ikke mindst derfor er det så værdifuldt, at dr. Jørgen Hæstrup har viet sin arbejdskraft til at indsamle og bearbejde materiale fra besættelsesårene. Hans værker er den første egentlige historisk-videnskabelige behandling af besættelsestidens Danmarks-historie. Pionerarbejdet er gjort og vil blive fulgt af andre arbejder, der yderligere belyser og forklarer, hvad der skete dengang. Det må nu være en sober historieforskning, der skal vurdere og bedømme, hvad der ligger i de mange aktstykker.

Den redegørelse, den højtærede forsvarsminister i dag har givet om undersøgelserne af den påståede likvideringsordre vedrørende Højland Christensen, dokumenter, hvorledes rygterne er blevet til, og undersøgelsens dokumenter ligger nu som materiale for senere historieforskning.

Tilbage bliver i dag en forstemmende fornemmelse af, at den pågældende kontaktperson, der åbenbart har været rygternes egentlige ophavsmand, har været mere rask i munden, end det heldigvis var almindeligt blandt dem, der deltog i besættelsesårenes illegale arbejde.

Hvad angår Knud Skou-sagen, har jeg af den højtærede justitsministers redegørelse fået den opfattelse, at der ikke her er fremkommet nye oplysninger eller oplysning om, at der bag handlingen lå motiver af strafbar karakter, som har været skjult for modstandsbevægelsen, og som kunne berettige en undersøgelse, og at de i pressen fremdragne dokumenter ikke har været ukendte for dem, der behandlede disse likvideringssager i årene efter 1945.

Iver Poulsen: Jeg vil også gerne takke de to højtærede ministre for de redegørelser, vi fik. Det er klart, at den række påstande og beskyldninger i forbindelse med likvideringssagerne, som den senere tid har været så rig på, har virket forstemmende og foruroligende på befolkningen, som utvivlsomt nærer et stærkt ønske om, at der nu tilvejebringes en sådan klarhed om disse og andre forhold under besættelsen, at befolkningen ikke stadig skal lide under frygten for, at nye alvorlige påstande og beskyldninger kan fremkomme. Derfor har vi i dag fremsat vort forslag om, at en sagkyndig, uvildig kommission bestående af 3 dommere